

Jeg var en ung sømand

Jeg var en ung sømand, jeg var knapt sytten år.

Dengang jeg blev forlovet, det hændte mig en vår,
det var en aften silde alt udi lunden grøn,
at jeg monne begære den jomfru så skøn.

2. Hun venlig til mig smilte, hun rakte mig sin hånd,
hun sagde kærligt til mig, nu knytter vi vort bånd.
Så var vi forlovede i måneder ni;
så kom der en anden, og så var det forbi.

3. Vi vare nu sejlfærdige og skulde gå ombord,
vi letted vores anker på den arendske jord.
Og som vi stod og hivede af kræfterne og sang,
da kom hendes broder med brevet udi hånd.

4. Jeg tog det op og læste det i selv samme stund,
jeg tænkte på den aften udi den grønne lund,
jeg tænkte på den aften, hun rakte mig sin hånd,
jeg tænkte på hun sagde, nu knytter vi vort bånd.

5. Hils du din kære søster så venligen fra mig:
Jeg elsker ingen anden i Norges land og rig,
men sejlene er trukne, og alting er gjort klart.
Farvel utro Sofie, som bor i Arendal.

5. Ja, vinden var os føjelig, det var en nord nordøst,
en halvmil ud fra Norge kvitteret vi vor lods.

Den næste dages morgen da klokken slog seks,
da sejlede vi næsten i norden til vest.

6. Vi atter satte kursen, vi surrede vores sejl,
vi lænsed fire dage for bramsejl og for mors.
Farvel du kære Norge, farvel du utro ven,
måske du omsider vil angre det igen.

8. Når bølgen mod landet så sagtelig går,
da husk ham du aldrig at skue mer du får,
og dersom en anden er utro imod dig,
da tro, at jeg elsked dig tro og inderlig.